

Inhoud:

Maus	9
Asiel	12
Thuiskomst	17
Slapen	21
Angst en beven	24
Allemaal herrie	29
Onbekend terrein	35
Territoriumdrift	39
Dominantie	42
Verliefd	47
Castreren	51
Cursus	58
Op herhaling	65
Finale	70
Dierenarts	75
Nachtbraken	81
Onderzoek	87
Dieet	93
Voer voor kynologen	98
Doorbijten	104
Spelen met de bal	109
Een balletje opgooien	115
Een goed verstaander	121
Een half woord	124
Hondentaal	129
Tuin	135
Auto	141
Fietsmand	145
Fietsen	149
Op reis	155
Logeren	159
Een dringende behoefte	163
Hondenknapper	167
Meneer Maus	171
Nawoord	174

Maus

Toen de bel ging, was ik net bezig met het schoonmaken van de voerbak. Zorgvuldig zette ik de witte ronde etenskom neer op zijn vaste plaats in de keuken. Het olijke plaatje van de retriever op de bodem lachte me vriendelijk toe. Terwijl ik naar de deur liep, vroeg ik me af wie er op dit tijdstip had aangebeld. Ik verwachtte niemand, of ik moest me vergist hebben en een afspraak vergeten zijn.

De vrouw op de stoep schatte ik ongeveer veertig, ze had kort kastanjebruin haar en een open blik. “Neem me niet kwalijk, maar ik wilde vragen hoe het met uw hond is,” zei ze. “Komt het gelegen?”

Ik was een beetje van mijn stuk gebracht. “Mijn hond?” vroeg ik.

“Ja,” antwoordde de vrouw. “Ik ben Patricia de Rover, van de dierenbescherming. Ik zou nog altijd een kijkje komen nemen bij Maus, maar er kwam steeds niks van. Bij deze voeg ik dus maar eens de daad bij het woord.”

Mevrouw de Rover. Natuurlijk. Ik had haar een keer via de telefoon gesproken. De afspraak was geweest dat er na een half jaar iemand zou komen om te checken of alles goed ging met de nieuwe hond. Een soort nazorg voor asielhonden. We waren inmiddels bijna twee jaar verder, maar dat gaf niet. Ik vond het altijd leuk om over mijn bijzondere hond te praten.

“Komt u verder,” lachte ik.

In de gang keek Patricia verbaasd om zich heen. “Is Maus er niet?” vroeg ze.

“Nee, hij is even naar de dierenarts,” legde ik uit.

“De dierenarts?” Ik hoorde de ongerustheid in haar stem en begon te lachen.

“Wees gerust, hij is alleen maar even voer gaan halen. Samen met mijn man, Marco,” vertelde ik. “Zo heeft hij meteen een mooie wandeling voor de boeg. Maus is namelijk dol op wandelen.”

Patricia knikte. “Ik weet het, Jack Russells hebben een tomeloze energie!”

Terwijl ik koffie zette, keek ze rond in de woonkamer. “Ik zie het al,” zei ze vertederd. “De mand heeft een centrale plek, zijn voer- en drinkbak staan op een vaste plaats, er ligt hondenspeelgoed voor hem klaar. En dan die foto...” Patricia wees naar het grote portret van een fel kijkende terriër, zijn ogen hadden een scherpe, alerte blik en zijn zwarte dropneus stak uitdagend naar voren. Onze Maus.

“Dat zit wel goed tussen jullie,” concludeerde Patricia. “Ik kan het aan alles zien.”

Ik knikte bevestigend. “Het heeft even geduurd voordat hij volledig gewend was. Maar we zijn elkaars beste vrienden geworden,” vertelde ik. “Ik zou hem voor geen goud willen missen!”

De mevrouw van de dierenbescherming was blij om dat te horen. Ze pakte haar kop koffie en leunde naar achteren in de grote stoel. Voordat ze een slok nam, zei ze: “En vertel nu maar eens hoe het allemaal is gegaan in de afgelopen jaren. Ik ben heel nieuwsgierig.”

Asiel

De foto op de regionale televisiezender toonde een stoere Jack Russell Terriër van zes jaar, met veel wit en bruin in zijn vacht. Het ging om een reu met een dominante aard die liever niet in een gezin met kinderen geplaatst werd. Kortom, ideaal voor onze situatie. Omdat de hond niet lang alleen kon blijven, was het wel zo handig als er meestal iemand thuis was. Ze zochten nog voor de kerstdagen een thuis voor het dier. Marco en ik riepen tegelijkertijd: “Dat is hem!” Het was liefde op het eerste gezicht.

Ik belde de volgende dag met het asiel en hoopte dat de hond nog niet was opgehaald. Gelukkig bleek Maus, zoals zijn naam luidde, nog aanwezig te zijn. Er hadden al verschillende mensen naar hem geïnformeerd, maar nog niemand had wezenlijke belangstelling getoond. Maus zat nu al bijna vier maanden in het asiel en dit was wel zo’n beetje de limiet. Het zou dus fantastisch zijn als hij eindelijk door iemand werd geadopteerd.

Ik kon een week later komen kijken om kennis te maken met Maus. Samen met Marco ging ik naar dierentehuis ‘De Staart’. Al op grote afstand was het geblaf hoorbaar; we werden verwelkomd door zware baritonblaffen, hoge blaffen, schorre blaffen, hysterische blaffen en ook veel gepiep en gekef. Een smal paadje tussen hoge hekken leidde richting de ontvangstruimte. De adrenaline ging toch wat sneller stromen. Eindelijk zouden we Maus zien!

De receptioniste aan de balie keek op zodra we de deur openden.

“Goedemiddag,” zei ze. “Wat kan ik voor jullie doen?”

“We komen voor Maus,” zei ik tegen de receptioniste. “We willen hem graag even zien.”

“Maus? O, maar dat spijt me, hij is al gereserveerd.”

Onthutst keken Marco en ik elkaar aan. “Gereserveerd?”

“Ja, vorige week belde er iemand die Maus wil adopteren.”

“Maar *wij* zouden hem toch meenemen?”

Dit bracht de medewerkster op haar beurt in verwarring.

“Momentje hoor. Ik zal even navragen hoe het zit.”

Ze liep naar achteren, terwijl wij toch wat ongerust door de raampjes van het kattenverblijf staarden. Al snel kwam de vrouw terug.

“Sorry hoor, maar hier moet sprake zijn van een misverstand. Hoe was de naam ook alweer?” Marco noemde naam en adres. De receptioniste keek op een lijst.

“Ja, dat klopt. Dus ú bent degene die Maus gereserveerd heeft. Nou, komt u dan maar gauw mee.”

Opgelucht liepen we achter haar aan, over kleine paadjes, langs verblijven met allerlei soorten honden. De energieke viervoeters blaften ons enthousiast toe. Ik las de bordjes boven de hokken. Het zielige opschrift bij een Foxterriër luidde: ‘Eigenaar ziek geworden. Kon niet meer voor zijn hond zorgen. Overmacht.’ Bij een glanzende en vitale Herder stond: ‘Baas had geen tijd voor verzorging i.v.m. werk.’ Een andere tekst bij een Bouvier vermeldde: ‘Afgestaan na negen maanden. Hond werd te groot.’ Naast een guitige bastaard met een veelkleurige vacht stond zelfs: ‘Na elf jaar had baas geen zin meer in verzorging wegens nieuwe partner.’ Elf jaar... en dan toch als oud vuil weggezet worden. Ineens werd de betekenis van het woord ‘verblijf’ me onaangenaam duidelijk.

Blijf hier, dacht ik. Ver weg.

We stopten op de hoek van een rij grote hokken. Ik moest drie keer kijken voor ik doorhad dat ook daar een hond zat. Een kleine hond in een enorm hok, helemaal alleen. Ik bukte me om hem beter te kunnen zien. Als een tornado rende hij naar me toe. Hij sprong tegen het gaas op en begon luidkeels te blaffen, harder en harder. Mijn gezicht kwam dichtbij zijn snuit, een lichtbruine snuit met donkere indringende ogen en een zwarte dropneus. Het leek alsof we elkaar herkenden. Dit was Maus. We sloten onmiddellijk vriendschap.

Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, gingen we hem uitlaten. Een klein stukje over het terrein, aan de riem. Terwijl we over het grasveld liepen, kwam er een man onze richting uit. Hij had een imposant postuur en droeg een oude overall. Aan zijn stevige handdruk merkte ik dat ik met een daadkrachtige persoon te maken had. “Ik ben Kooyman, de beheerder van asiel ‘De Staart’,” vertelde hij.

Vertederd keek hij naar Maus. “Eindelijk zijn er dan toch mensen die interesse voor hem tonen,” zei hij, terwijl hij zich vooroverboog en Maus een schouderklopje gaf.

“Was het zo erg dan?” vroeg ik.

Kooyman knikte. “Tja, een Jack Russell, hè... Ik heb er zelf twee. Het zijn enorm felle donderstenen, net als hij.”

Maus keek onschuldig omhoog. “Jazeker,” knipoogde de beheerder. “Je kunt het mooi vertellen, meneer!”

Hij haalde Maus even aan. “Maus kan niet goed los lopen, want hij is nogal dominant en houdt van een robbertje vechten. We hebben een poging gedaan om hem in het buitenverblijf te plaatsen, maar hij probeert met alle reuen het duel aan te gaan.”

Ik slikte even. Zou ik geen te grote verantwoordelijkheid op me nemen?

“Maar wees niet bang,” zei Kooyman. “Het heeft alles te maken met zijn verleden. In de periode dat hij hier net binnenkwam, viel er geen land met hem te bezeilen. Wat dat betreft is hij nu een stuk rustiger. En ik denk dat het nog veel beter kan!”

Ik vroeg of het handig was om aan cursussen te beginnen of boeken te lezen.

“Kijk,” antwoordde Kooyman. “Dat moet je natuurlijk helemaal zelf weten. Maar als ik me er even mee mag bemoeien: trek je niet teveel aan van hoe het wel of niet moet. Doe gewoon wat je zélf het beste lijkt. Alles zal zich vanzelf wijzen.”

Hij lachte even en zei tenslotte: “Weet je waar het om draait? Om liefde! Geef je hond veel liefde én de kans zichzelf te zijn. Je zal zien hoeveel plezier je van hem hebt!”

Kooyman weidde nog wat verder uit over Maus’ temperamentvolle karakter. We zouden te maken krijgen met een mannetjesputter, maar één met een heleboel leuke kanten: hij liet zich graag verzorgen, was aanhankelijk, vrolijk en hield enorm van wandelen. Maus was een Jack Russell Terriër met pit.

Nadat ik zo met Maus rondstruinde, raakte ik helemaal enthousiast. Ik wilde deze olijke viervoeter graag adopteren. Er was echter één klein probleem: Maus had last van kennelkuch, veroorzaakt door het

zogeneten parvovirus. Hij liep flink te hoesten en te niezen en was behoorlijk schor. Zijn geblaf klonk hees en hij had een natte neus. Hij moest eerst zijn antibioticakuur afmaken alvorens hij van eigenaar kon wisselen. Onze verkouden hond kon pas het asiel verlaten wanneer hij gezond was verklaard. Dit betekende voor ons dat we jammer genoeg nog een paar weken moest wachten.

Als Maus goed herstelde, konden we hem op zes december meenemen. Dat was sowieso beter voor hem, omdat hij op die manier de Sinterklaasperiode zou missen. Zoals elk jaar zette Marco zijn mijter weer op om zijn jaarlijkse ronde met Zwarte Piet te maken. Het leek ons niet zo best om Maus te confronteren met een roedelleider die zo snel van gedaante veranderde. Dat zou alleen maar een hoop onrust opleveren.

Opgetogen gingen we huiswaarts, na eerst Maus gedag te hebben gezegd. Voor het hok neusden mijn hond en ik nog even met elkaar. “Gauw beter worden, dan zullen wij ervoor zorgen dat de rest van je leven beter wordt!” beloofde ik hem.

Diezelfde avond zagen we op de televisie dat de oproep met de foto van Maus was verdwenen. Er hoefden geen mensen meer te komen kijken, want er waren twee nieuwe baasjes gevonden: wij.